

- b) które państwo członkowskie ponosi wobec tego koszty zapewnienia minimalnych przyjęcia przeżycia przez ten okres?

(¹) Dyrektywa Rady 2003/9/WE z dnia 27 stycznia 2003 r. ustanawiająca minimalne normy dotyczące przyjmowania osób ubiegających się o azyl (Dz.U. L 31, s. 18).

(²) Rozporządzenie Rady (WE) nr 343/2003 z dnia 18 lutego 2003 r. ustanawiające kryteria i mechanizmy określania państwa członkowskiego właściwego dla rozpatrywania wniosku o azyl, wniesionego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego (Dz.U. L 50, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 3 lutego 2011 r. w sprawie T-33/05 Compañía Española de Tabaco en Rama, S.A. przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 15 kwietnia 2011 r. przez Compañía Española de Tabaco en Rama, S.A. (Cetarsa)

(Sprawa C-181/11 P)

(2011/C 186/24)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: Compañía Española de Tabaco en Rama, S.A. (Cetarsa) (przedstawiciele: M. Araujo Boyd, J. Buendía Sierra i Á. Givaja Sanz, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie zaskarżonego wyroku
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2004) 4030 wersja ostateczna z dnia 20 października 2004 r. w sprawie postępowania zgodnie z art. 81 ust. 1 [WE] (sprawa COMP/C.38.238/B.2 — Surowiec tytoniowy — Hiszpania),
- tytułem żądania ewentualnego, obniżenie nałożonej na wnoszącą odwołanie w art. 3 zaskarżonej decyzji grzywny poprzez ustalenie jej nowej kwoty na 1000 EUR i tytułem dalszego żądania ewentualnego, w przypadku gdy nałożona grzywna nie byłaby taka sama, jak grzywna nałożona na producentów, ustalenie grzywny na 2 905 200 EUR, kwotę będącą wynikiem otrzymanym po zastosowaniu 40 % obniżki z uwagi na okoliczności łagodzące do maksymalnej granicy 10 % obrotu, niezależnie od mającej następnie zastosowanie do Cetarsy obniżki ze względu na współpracę w trakcie dochodzenia, tak jak zostało uznane przez Sąd.
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd w zaskarżonym wyroku naruszył prawo w odniesieniu do zgodności z prawem zachowania Cetarsy w świetle krajowych ram prawnych.

Wnosząca odwołanie podnosi również, że Sąd dopuścił się błędu dotyczącego przeinaczenia elementów ustawodawstwa krajowego obowiązującego w momencie naruszenia, co doprowadziło do niesłusznego uznania przez Sąd, iż zachowanie przetwórców było bardziej szkodliwe, niż zachowanie wytwórców i że poprzez swe działania przetwórcy znacznie wykroczyli poza to, co było dozwolone w ramach prawnych.

Wreszcie wnosząca odwołanie podnosi, że w odróżnieniu od pozostałych uczestniczących przedsiębiorstw, obniżka przyznana ze względu na niepewność wywołaną przez przepisy krajowe nie miała żadnego wpływu na obliczenie grzywny nałożonej na Cetarsę.

Skarga wniesiona w dniu 18 kwietnia 2011 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Hiszpanii

(Sprawa C-184/11)

(2011/C 186/25)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: B. Stromsky i C. Urraca Cavedes, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że nie przyjmując wszelkich środków związanych z wykonaniem wyroku Trybunału wydanego w dniu 14 grudnia 2006 r. w sprawach połączonych od C-485/03 do C-490/03 Komisja przeciwko Hiszpanii, Zb.Orz. s. I-11887 (zwanego dalej „wyrokiem z 2006 r.”), dotyczącego uchybienia zobowiązaniom Królestwa Hiszpanii ciążącym na nim na mocy decyzji Komisji 2002/820/WE z dnia 11 lipca 2001 r. dotyczącej programu pomocy państwa, który Hiszpania wprowadziła na rzecz przedsiębiorstw z prowincji Álava w postaci ulgi podatkowej w wysokości 45 % kwoty inwestycji (Dz.U. 2002 L 296, s. 1); 2002/892/WE z dnia 11 lipca 2001 r. dotyczącej programu pomocy państwa, który Hiszpania wprowadziła na rzecz niektórych nowo utworzonych przedsiębiorstw w prowincji Álava (Dz.U. 2002 L 314, s. 1); 2003/27/WE z dnia 11 lipca 2001 r. dotyczącej programu pomocy państwa, który Hiszpania wprowadziła na rzecz przedsiębiorstw z prowincji Vizcaya w postaci ulgi podatkowej w wysokości 45 % kwoty inwestycji (Dz.U. 2003 L 17, s. 1); 2002/806/WE z dnia 11 lipca 2001 r. dotyczącej programu pomocy państwa, który Hiszpania wprowadziła na rzecz niektórych nowo utworzonych przedsiębiorstw w prowincji Vizcaya (Dz.U. 2002 L 279, s. 35); 2003/894/WE z dnia 11 lipca 2001 r. dotyczącej programu pomocy państwa, który Hiszpania wprowadziła na rzecz przedsiębiorstw z prowincji

Guipúzcoa w postaci ulgi podatkowej w wysokości 45 % kwoty inwestycji (Dz.U. 2002 L 314, s. 26) i 2002/540/WE z dnia 11 lipca 2001 r. dotyczącej programu pomocy państwa, który Hiszpania wprowadziła na rzecz niektórych nowo utworzonych przedsiębiorstw w prowincji Guipúzcoa (Dz.U. 2002 L 174, s. 31) (zwanymi dalej decyzjami z 2001 r.), Królestwo Hiszpanii naruszyło zobowiązania ciążące na nim na mocy tych decyzji oraz na mocy art. 260 TFUE.

- Zasądzenie od Królestwa Hiszpanii na rzecz Komisji okresowej kary pieniężnej w wysokości 236 044,8 Eur za dzień zwłoki w wykonaniu wyroku od dnia ogłoszenia wyroku w niniejszej sprawie do dnia całkowitego wykonania wyroku z 2006 r.
- Zasądzenie od Królestwa Hiszpanii na rzecz Komisji ryczałtu w wysokości wynikającej z pomnożenia stawki dziennej wynoszącej 25 817,4 Eur przez liczbę dni istnienia naruszenia, poczynwszy od dnia ogłoszenia wyroku w sprawie z 2006 r. do dnia, w którym:
 - Królestwo Hiszpanii odzyska pomoc uznaną za bezprawną na mocy decyzji z 2001 r., jeśli Trybunał stwierdzi, że odzyskanie zostało rzeczywiście dokonane przed ogłoszeniem wyroku w niniejszej sprawie;
 - zostanie wydany wyrok w niniejszej sprawie, jeśli wyrok z 2006 r. nie zostanie w pełni wykonany przed tym dniem.
- Obciążenie Królestwa Hiszpanii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja twierdzi, że władze hiszpańskie nie podjęły wszelkich środków związanych z wykonaniem wyroku z 2006 r., ponieważ nie odzyskały one wszystkich pomocy uznanych za bezprawne i niezgodne na mocy decyzji z 2001 r. Po pierwsze władze hiszpańskie uznały, że niektóre pomoce indywidualne były zgodne z rynkiem wewnętrznym, chociaż pomoce te nie spełniały warunków krajowej regulacji dotyczącej pomocy regionalnych zatwierdzonej przez Komisję oraz w każdym razie nie spełniały warunków wskazanych w wytycznych w sprawie krajowej pomocy regionalnej (Dz.U. 1998, C 74, s. 9). Po drugie władze hiszpańskie zastosowały w przypadku niektórych beneficjentów odliczenie mogące sięgać 100 000 Eur na beneficjenta w okresie trzech lat, niedochowując przepisów dotyczących pomocy *de minimis*. Po trzecie władze hiszpańskie zastosowały w niektórych przypadkach retroaktywnie odliczenia podatkowe przewidziane w hiszpańskich przepisach podatkowych, chociaż nie były spełnione wszelkie przesłanki wymagane w tych hiszpańskich przepisach dla celów zastosowania owych odliczeń. Wreszcie, po czwarte, nie wszystkie wezwania do zapłaty wystosowane przez władze hiszpańskie zostały uznane przez beneficjentów bezprawnych pomocy. Według obliczeń Komisji kwota pozostająca do zapłaty odpowiada około 87 % całkowitej kwoty bezprawnych pomocy podlegających odzyskaniu.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Symvoulio tis Epikrateias (Grecja) w dniu 20 kwietnia 2011 r. — Stanleybet International LTD, William Hill Organization Ltd i William Hill Plc przeciwko Ypourgos Oikonomias kai Oikonomikon i Ypourgos Politismou

(Sprawa C-186/11)

(2011/C 186/26)

Język postępowania: grecki

Sąd krajowy

Symvoulio tis Epikrateias

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Stanleybet International LTD, William Hill Organization Ltd i William Hill Plc

Strona pozwana: Ypourgos Oikonomias kai Oikonomikon i Ypourgos Politismou

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepisy krajowe które w celu ograniczenia oferty gier losowych przyznają wyłączne prawo prowadzenia, zarządzania, organizowania i zapewniania funkcjonowania gier losowych jednemu przedsiębiorstwu mającemu formę spółki akcyjnej i notowanemu na giełdzie papierów wartościowych są zgodne z art. 43 i 49 traktatu WE jeżeli ponadto przedsiębiorstwo to reklamuje organizowane przez nie gry losowe, rozszerza działalność na inne państwa, gracze mają swobodę uczestniczenia a maksymalna kwota zakładu i wygranej jest określana w odniesieniu do kuponu a nie w odniesieniu do gracza?
- 2) W wypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pierwsze pytanie, czy z art. 43 i 49 traktat WE zgodne są przepisy krajowe mające same w sobie na celu zwalczanie przestępczości poprzez kontrolę przedsiębiorstw działających w omawianym sektorze w sposób zapewniający, iż działalność taka jest prowadzona jedynie w obszarach podlegających kontroli, które przyznają wyłączne prawo prowadzenia, zarządzania, organizowania i zapewniania funkcjonowania gier losowych jednemu przedsiębiorstwu również w sytuacji gdy równoległym skutkiem przyznania tego prawa jest nieograniczone powiększanie się oferty; czy też konieczne jest w każdym razie — i aby ograniczenie takie było uważane za odpowiednie do osiągnięcia celu zwalczania przestępczości — by powiększanie się oferty było kontrolowane czyli by utrzymywało się w ramach niezbędnych dla realizacji tego celu i nie wykraczało poza te ramy. W wypadku gdyby wspomniane powiększanie się powinno być kontrolowane czy można uważać, iż jest ono kontrolowane gdy w sektorze tym wyłączne prawo zostaje przyznane podmiotowi mającemu cechy opisane w pierwszym pytaniu prejudycjalnym. Wreszcie w wypadku gdyby